

[Nathalie Lind]

nerne, hvor vi siden 1919 har haft folkevalgte i stedet for kongeligt udpegede borgmestre. Når vi ønsker at undgå ordet »amt«, skyldes det også et hensyn til befolkningen. Der sker utallige forvekslinger, forgæves henvendelser, forgæves opringninger, så længe der er to organer, der begge bærer navnet »amt«, nemlig statsamtet og den amtskommunale forvaltning, inden for samme område.

Jeg skal komme med én bemærkning til i relation til ministerens redegørelse. Dér hvor man resumerer, hvad der er regeringens holdning, står der, at den formelle repræsentative rolle efter amtmændenes eget ønske yderligere skal reduceres væsentligt. Jeg vil hertil sige, at jeg ikke mener, at lederen af familieretskontoret skal have nogen speciel placering, der betinger, at han eller hun er den officielle repræsentant i et amt. Det er amtsborgmesteren.

Så til allersidst mit bud på navnet. Jeg bemærker, at det er blevet mig fortalt, men det behøver ikke være rigtigt, at ministeren selv skulle have givet udtryk for, at man ikke ville anvende ordet »amt« i fremtiden; vi kan jo få at vide, om det er rigtigt. Mit bud på navnet ville være: lad os kalde det »forvaltningskontoret« eller »familieretskontoret« eller »statsforvaltningskontoret«, og lad os kalde lederen for »forvaltningschef«. Vil ministeren lytte til nogle af disse tanker, så er vi fra venstres side parat til at gå ind i et positivt samarbejde, for jeg er enig i, at spørgsmålet om afklaring af statsamternes fremtid trænger sig på.

Flemming Jensen (KF):

Jeg er enig med den socialdemokratiske ordfører i hvert fald i den ting, at der næppe kan være tvivl om, at hvis denne redegørelse skulle have været forelagt tinget for nogle år tilbage, så ville stemningen vist ret utvetydigt have været den, at de såkaldte statsamter ikke længere havde nogen væsentlig funktion, at de kunne og burde ophæves og deres opgaver overføres til andre kontorer. Det lå ligesom i luften på det tidspunkt, at nu var der mulighed for, at man kunne løse det ad andre veje. Jeg føler mig overbevist om, at denne opfattelse var meget udbredt. Jeg vil næsten tro, at ministeren følte det på samme måde, hvis han tænker en halv snes år tilbage.

Det, der må være afgørende, når vi skal vurdere, og lad os så indtil videre kalde det »statsamter«, jeg kalder det også gerne »regionalkontorer«, må være, hvilken løsning der fungerer mest rationelt, mest økonomisk, mest effektivt og samtidig har kontakt til befolkningen. Det er ud fra dette, jeg vil forsøge at vurdere ministerens redegørelse, som jeg i øvrigt vil takke for. Hvilken styreform er den bedste for den enkelte borger, hvilken styreform kan vi gennemføre på den økonomisk mindst krævende måde?

I redegørelsen peger ministeren på, at langt den overvejende del af statsamternes opgaver ligger inden for justitsministeriets område, og det er vel også her, man tidligere i hvert fald har nævnt, at dér var det nemmest at klare problemerne. I betænkning nr. 796 fra 1977 peger man bl. a. på overførelse af ægteskabssager til domstolene, og umiddelbart kan man vel også sige, det var en naturlig udvej. Men jeg skal ikke nægte, at i den konservative gruppe finder vi, at der noget rimeligt i de betragtninger, der også fremføres, nemlig at den nuværende praksis på mange måder med den administrative sagsbehandling og afgørelse er meget smidig, diskret og uformel. Vi finder altså, at man stort set må sige, at dette område fungerer ganske godt. Når noget fungerer godt – nu er jeg ked af, at arbejdsministeren er gået, han havde nogle pæne betragtninger om konservativ opfattelse af livet og livsholdningen – så skal man altså ikke forandre det bare for forandringens skyld.

Hvad angår tilsynsrådssagerne og deres stigende antal, så kunne man, så vidt jeg kan vurdere det, hvis man nedlægger tilsynsrådene, kun tænke sig opgaverne overført til indenrigsministeriet, og med al respekt for dette udmærkede ministerium tror jeg ikke, at det gør tingene billigere eller smidigere. Jeg tror ikke, det bliver tilfældet, og jeg synes, man må hævde, at tilsynet i dag har virket efter hensigten. Vi har nu en lokal islæt og en embedsmand, der sammen vurderer tingene, og den lokale islæt medfører, at man også har kontakt til det lokale område. En sådan føling vil det være vanskeligt, tror jeg, at få i indenrigsministeriet. Endelig kommer der den ting, at det nok bliver endnu vanskeligere at få borgere uden for kommunalbestyrelserne til at henvende sig, hvis man tænkte sig det overflyttet til ministeriet. En af ideer-